

СРЕЩА ВЪ ЛИВАДИТЪ

I

ОРОСЕНИ отъ дъждъ
зеленѣятъ ливадитъ.
Гони вѣтърътъ младата
гъвкава ръжъ.

И тревитъ — въ роса —
шушнатъ въ утрото весело,
тъй шумѣше надвесена
твоята коса.

Росни капки съ лъчи
трепкатъ нѣжно и хубаво,
тъй ме гледаха влюбено
твойтѣ очи.

Пия медъ отъ цвѣта,
що погалва страната ми,
слади още въ устата ми
твоята уста.

Пѣе птица въ леса,
озарена отъ слънцето,
но отъ твойтѣ по-звѣнки
тия пѣсни не сж!